

[Gustav Pedersen.]

hvor arbejdsgiverne nægtede at forhandle. Jeg har aldrig påstået, og jeg tænker heller ikke, der er nogen anden, der vil påstå, at de københavnske hovedbanker nægtede at forhandle med de funktionærorganisationer, de selv har legaliseret. Det har mig bekendt ikke været noget problem. De har i mange år forhandlet med deres funktionærorganisationer, så det kan ikke have nogen forbindelse til denne bestemmelse. Iøvrigt har bankfunktionærerne jo på linie med det forbund, jeg repræsenterer, lavet deres strejkefond. Det vil altså sige, at hvis de ville have mægling, kunne de sagtens fremkalde en sådan situation, at forligsmanden blev tilkaldt. Om det er en af forligsmandens stedfortrædere eller en mæglingsmand, kan være temmelig underordnet, men det har bare ikke noget som helst med vurderingen af denne lovbestemmelse at gøre.

Om det så er klogt, at man for at vise, hvor meget man har gjort for funktionærerne, fortæller, at det og det fik de kun i kraft af mæglingsmandens indsats, det er en ting for sig. Jeg tror ikke, at den erfarne forhandler ville anvende en sådan fremgangsmåde. Jeg tror ikke, at det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft nogensinde har hørt en forbundsmand fortælle, at det var forligsmanden, der havde skaffet ham det, som han ellers ikke havde fået. Det ville nemlig efterhånden gøre det så vanskeligt for forligsmanden at arbejde, at institutionen blev ret værdiløs. Og hvis man ligesom giver indtryk af, at det og det har mæglingsmanden skaffet, har man i virkeligheden på forhånd torpederet denne mæglingsmand. Derfor synes jeg, at man skulle være noget mindre hidsig og vente, til man kan vise, at der er arbejdsgivere, som normalt nægter at forhandle med deres personale eller med personalets organisationer, inden man vurderer denne bestemmelse, som indtil dette øjeblik ikke har skaffet en positiv forhandling på felter, hvor man ikke før udmærket har kunne forhandle med hinanden.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen talte om socialdemokratiets forhold til kommunisterne. Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger om det, alene af den grund, at den højtærede statsminister allerede har været inde på spørgsmålet, men jeg ønsker dog at understrege, at det er karakteristisk, at så længe der er chance for at genere socialdemokratiet i forholdet til kommunisterne, er det egentlig ikke afgørende, hvilket standpunkt der bliver taget i denne forbindelse. Jeg kan minde om valggruppealliancerne her i tinget. Da det drejede sig om at

holde socialdemokratiet i mindretal, så vi ikke kunne få ledelsen af udvalgene, var der intet til hinder for, at venstre, det konservative folkeparti og retsforbundet gik i valggruppe med det formål at holde kommunisterne ude; men da der blev dannet en valggruppe, bestående af det radikale venstre, retsforbundet og os, begyndte der at komme skrupper indenfor venstres kreds. Det er karakteristisk, netop fordi man stadigvæk vil give det udseende af, at partiet venstre er det eneste parti, der rigtig energisk bekæmper kommunisterne.

Jeg vil derefter gerne gøre nogle bemærkninger til en påstand, fremsat af det ærede medlem hr. Viggo Starcke. Det ærede medlem hr. Viggo Starcke har gennem nogle år her i tinget haft adgang til at fremsætte en række insinuationer af ikke helt ringe kvantitet. Det har kunnet lade sig gøre, fordi det nu engang ikke er muligt at få belyst alt, hvad det ærede medlem hr. Viggo Starcke siger. Normalt vil det jo være sådan, at de partier, som har eller har mulighed for at få et vist regeringsansvar, er uenige om en række spørgsmål, som de må diskutere og prøve at få klaret, og så er det givet, at et lille parti vil være i stand til at fremsætte en række påstande, som ingen har tid til at svare på, og som derfor får lov til at gå upåtalet videre. Retsforbundets udnyttelse af denne stilling er imidlertid efterhånden blevet så grov, at det bliver nødvendigt at gribe ind snart ved den ene og snart ved den anden lejlighed, indtil det i hvert fald bliver en tålelig, regulær måde, dette parti agiterer på.

Det, jeg sigter til, var, at det ærede medlem hr. Viggo Starcke i går fortalte, at der i Københavns kommune i perioden fra før krigen til nu var sket en forøgelse af embedsmændenes antal med 9 000. Det ærede medlem hr. Viggo Starcke ved antagelig godt, at det har ikke noget med de faktiske forhold at gøre, men det ærede medlem regner vel med, at som ved andre tidligere lejligheder går en sådan bemærkning upåagtet hen i diskussionen, og så bliver den stående i befolkningen. 9 000 embedsmænd flere end før krigen. Det er jo ikke lidt. Almindelige mennesker danner sig øjeblikkelig det billede, at der rundt om i Københavns kommunes kontorer nu sidder 9 000 embedsmænd flere og administrerer. Det ærede medlem hr. Viggo Starcke ved udmærket, at det er ikke rigtigt, men det ærede medlem ved også, at det er den opfattelse, befolkningen får, og det er jo trods alt det, der er meningen med det. Det er den gamle jesuitiske fremgangsmåde, at hensigten helliger